

ja põggenesid õsel ärra, Agga neid sadi
pea kätte, ja nemmad piddid lippe jooksema,
agga minna jain ommast rahvast ilma.
Monned pāwad pārrast sedda, tulli Waen-
lane liggemalle: meie wāggi eāti, mind pan-
ti kuli teise riddasse agga siiski keik mo siiski kond
wārrises, kui ma kulin jo tükki lastama.
Aga kaua mul ei olnud aega mõttelda,
ma tundsin et kuul minno jallasse putus,
ja kohhe ma langešin ka mahha, ja ei tuinud
ennam ühtegi. Siiski meie wāggi wõitis, ja
need kes hawatud olli, anneti Welskeri
hõlks. Minno Jalla: lu olli hopis katki
lastud, ja sedda wallo, mis ma tundsin, ma
ei woi üllestakida. Terve pole aasta ma
ollin Welskeri kae al, tundsin ühte puhko üt-
lematta kange wallo, ja wiimselt õmeti ta
ütles, et ma muido ei wõind ellusse jada,
kui, et mo jalg piddi ärrawõttama. Nüüd
ma tundsin abhastust, mis kangel olli, kui
keik wallo. Ommeti olli ello armas, ja m nno
jalg

jalg wõeti Saega ärra! Sedda hiemo ja wallo,
mis ma siis tundsin ei woi ülski arwata. Siis-
ki ma pōddesin pārrast weel kaua aega, ja
mul ei olle ka lotust ennam siin ilmas terweks
sada. Et ma nüüd ennam Soldatiks ei kōk-
band lasti mind Wae peält lahti, ja anneti
lubba minna, kuhho ma tahtsin. Kerjamis-
sega nüüd ma waene pean ennast toitma,
agga keige ennam teeb se mind kurwaks, et
ma oina eimese wallausse ja kocrusse läbbi,
sesugguse õnnetusse siise ollen saanud.

